

Het geheim van de geesten

‘Nondala! Zoek jij even Noddie?’ zei haar moeder.

‘Ja hoor, mam.’

Evelater komt Nondala met Noddie de kamer binnen.

‘Hier is hie,’ zei Nondala tegen haar moeder.

‘Nondala, wil jij even weg gaan,’ zei haar moeder.

‘Waarom?’ vroeg Nondala.

‘Dat leg ik je zo wel uit, maar nu moet je weg gaan,’ zegt haar moeder.

Noddie keek zijn moeder een beetje verbaasd aan en zei daar bij: ‘Wat is er, mam?’

Moeder kijkt Noddie strak aan en zegt: ‘Jij moet de –’ Maar opeens komt Nondala binnen en vraagt of ze bij Mirjam mag spelen.

Haar moeder knikt en zei: ‘Ik haal je om een uur of 6 op.’

‘Ja, mam,’ zei Nondala en ze ging weer weg.

Noddie zei: ‘Ga verder, mam.’

Moeder knikt en zei: ‘Jij moet de –’ Maar opeens ging de telefoon.

Moeder nam op: ‘Met de moeder van Noddie en Nondala. Ja, ja tuurlijk... Doei!’

Noddie zegt: ‘Nu mag niemand jou zin onderbreken.’

Moeder zei: ‘Ja,’ en ze ging verder. ‘Jij moet de wijde wereld in. Morgen ga je dan weg,’ zei zijn moeder.

‘Waarom morgen? Waarom zo snel?’

Moeder zucht en zei: ‘Er is oorlog in het land en de jongste mag naar een ander land. Dat moet morgen. Alle jongste kinderen gaan morgen en niet eerder. Dus jij gaat morgen ook.’

‘Ik wil niet,’ zei Noddie. ‘Ik wil bij jullie blijven.’

‘Ik begrijp het, maar dat kan echt niet.’

Noddie zag een traan bij zijn moeder.

‘Mammer, waarom huil?’ zei Noddie.

Moeder moest lachen en huilen te gelijk en zei: ‘Jij bent zo jong dat je niet begrijpt dat moeders ook moeten huilen als hun kind weg gaat.’

Noddie zucht en huilt ook, samen met mam. Noddie ging bij zijn moeder liggen en viel in slaap in een helle diepe slaap.

Hij word wakker. Hij ziet niks. Het is donker. Moeder ligt niet meer naast hem. Hij ziet een straat. Hij ziet sterren. Maar het meest waar hij naar keek was de grens. Noddie hilde. Hij zag meer kinderen huilen en naar de grens kijken. Hij merken dat het ander moet.

Hij zei: ‘Sta op! Blijf niet huilen. De wereld is een brug. Blijf er niet op staan. Blijf nergens wonen.’

Iedereen keek verbaasd naar Noddie.

Iemand stond op en zei: ‘Hij heeft gelijk! Kom we moeten vedder gaan.’

Noddie keek de jongen aan en vroeg: ‘Hoe heet jij?’

‘Ik?’ vroeg de jongen.

‘Ja,’ zei Noddie.

‘Ik heet Lennard. En hoe heet jij?’ zegt Lennard.

‘Ik heet Noddie.’

‘Maar waar gaan we heen als we hier niet kunnen blijven?’

Noddie dacht na en zegt: 'We weten niet waar we heen gaan, maar je gaat nooit naar niets!'

Lennard lacht en zei: 'Je hebt gelijk. Je gaat nooit naar niets.'

Ze lachen allebij.

Noddie zei tegen de rest: 'Nou, wie gaat er nog mee?'

Iedereen stook zijn vinger op. Één voor een moest je naam vertellen aan iedereen.

'Zo,' zei Lennard, 'zullen we nu weg gaan naar iets?'

Noddie gierde het uit. 'Ja, we gaan wel naar iets!'

'Kom, we gaan,' zegt Lennard.

De bende liep achter elkaar met Lennard en Noddie voorop.

Ze kwamen bij een dorp en Noddie zei: 'Wacht hier. Ik vraag even of we één kaart mogen hebben. Dan weten we waar we zijn.'

Lennard vond dat een goed idee.